



Брус Стърлинг, Луис Шайнър
Моцарт с огледални очила

От хълма на север от града Райс разглеждаше ширналия се пред него Залцбург от осемнайсети век. Приличаше на полуизядена пица.

Мрачно издигащи се към небето кули и сивкави неуютни хамбари заграждаха руините на катедралата Сейнт Руперт. Над рафинерията се издигаше гъст, бял дим. Дори тук, под клоните на разлистения дъб Райс чувстваше в устата си тежкия дъх на суров нефт.

От острото историческо несъответствие само му стана забавно. А също и от картината на подобната на гигантски фалос помпена станция, която пръхтеше на площада в градския център и от блестящия нефтопровод, който раздираше като светкавица лабиринта от лъкатушещи каменисти улички на Залцбург. Грубичко бяха постъпили с градчето, но вината не беше на Райс. Темпоралният лъч беше избрал една случайна точка от залежния пласт под Залцбург, а след това бе разширил прохода, подобно на раздут сапунен мехур, между този свят и епохата, от която идваше Райс.

Целият комплекс се разполагаше на площ от близо една миля и бе заграден с висока телена ограда. Вече две години Райс живееше и работеше зад тази ограда, изпращайки групи във всички посоки на света – едни от тях наемаха китоловци от Нантъкит да работят на танкерите, а други сформираха екипи от местните, за да прокарват нефтопровода до далечни места като Синай и Мексиканския залив.

И ето че сега бе излязъл за пръв път, за да види как изглежда всичко това отвън – въпреки протестите на Съдърленд, завеждаща политическия отдел на компанията. Дори само появата му можеше да задълбочила още повече фючър шока, на който бяха изложени жителите на града.

Всъщност Райс с труд я понасяше. А и без това планът за добив се изпълняваше и преизпълняваше и крайно време бе да си вземе малко почивка.

Един мопед пърпореше нагоре по хълма, огласяйки скалите със задъхано скрибуцане. Стиснал под мишница масивен стереокасетофон, мопедистът загуби ритъм с педалите, подаде отчаяно газ и най-накрая замря недалеч от него. Едва сега Райс разпозна музиката, която се лееше от стереоколоните – Симфония 40 в G минор.

Момчето видя приближаващия се към него Райс и намали звука.

– Добър вечер, господин инсталационен управител. Надявам се, не ви попречих?

– Не, всичко е наред. – Райс веднага забеляза, че вместо старомодна перука, мопедистът имаше модерна прическа тип „конска опашка“.

Често го бе виждал край вратите, младежът бе един от неизменните зяпачи, които кибичеха денем и нощем зад оградата и просеха транзистори, найлонови чорапи и пеницилинови ампули. Но този път музиката го накара да си спомни нещо друго.

– Ти си Моцарт, нали?

– Волфганг Амадеус Моцарт, ваш предан слуга.

– Проклет да съм. Знаеш ли какво слушаше току що?

– Отгоре на записа пише моето име.

– Точно така. Защото ти си го написал. – Или май трябваше да каже – щеше да го напишеш. – След приблизително петнадесет години. –

Моцарт кимна.

– Толкова е красиво. Познанията ми по английски са твърде слаби за да изразя своето възхищение от него.

Всеки друг от зяпачите, на мястото на младежа досега да му е досадил с безспирните си молби. Райс беше дълбоко впечатлен от неговата тактичност и не по-малко от доста добрия му английски. Стандартният речник на туземците рядко се простираше отвъд термини като „радио“, „лекарства“ и „чукане“.

– В града ли се връщаш?

– Да, господин инсталационен управител.

Имаше нещо в това момче, което покоряваше. Ентузиазмът, блясъкът в очите. А и без съмнение, фактът, че можеше да стане един от най-великите композитори на всички времена.

– Остави тези титли – рече Райс. – Вие тук къде ходите да се забавлявате?

От начало Съдърленд не искаше Райс да присъства на срещата. Но Райс беше експертът на компанията по темпорална физика, а Джеферсън непрестанно измъчваше американския персонал с въпроси за дупки във времето и паралелни светове.

Самият Райс беше развълнуван от възможността да се срещне с Томас Джеферсън, първият президент на Съединените Американски щати.

Двамата със Съдърленд седяха в очакване в една оборудвана с еъркъндишън приемна зала на замъка Хохензалцбург. Райс почувства че се поти под плътния дакронов костюм.

– Бях забравил колко спаряващи са тези дрехи – промърмори той.

– Радвам се, че днес поне не носиш онази проклетата шапка – отвърна Съдърленд. Реактивният лайнер от Америка закъсняваше и тя все по-често си поглеждаше часовника.

– Моята любима триъгълна шапка? – възкликна Райс. – Не ти ли

харесва?

– За Бога, това е шапката на масонистите! Символ на антимодернистичната реакция. – Освободителният фронт на свободното масонство, една местна религиозно-политическа групировка, която беше организираща няколко патетични нападения срещу нефтопровода, бе най-голямата треска в околото на Съдърленд.

– О, престани, Съдърленд. Тази шапка ми я подари един приятел на Моцарт, от онези, които се навъртат в онзи музикален вертеп в центъра.

– Моцарт? Да не си се сприятелил с него? Не мислиш ли, че трябва да го оставим на мира? След всичко, което му сторихме?

– Глупости – отвърна Райс. – За мен това беше удоволствие. Прекарах две години в здраво бачкане, докато ти си подритваше топката с Робеспьер и Томас Пейн. А сега се нахвърляш върху мен само защото с Моцарт си направихме заедно веселбата. А какво ще кажеш за Паркър? Всяка нощ им пуска по радиото най-новото от поп-музиката? Слушат го във всяка къща на проклетия ти град.

– Той отговаря за пропагандата. Повярвай ми, ако можех щях да го спра, но с Паркър случаят е особен. Има несъкрусими връзки на много важни места в Реалното време. Да оставим това, а? Просто се постарай да бъдеш вежлив с президента Джеферсън. И без това напоследък е имал достатъчно главоболия.

В този момент секретарката на Съдърленд, доскорошна местна матрона, обяви за пристигането на самолета. Само след миг Джеферсън нахлу гневно в стаята. Беше едър на ръст, с най-червената коса и най-пламтящите очи, които някога бе виждал Райс.

– Седнете, господин президент – Съдърленд махна с ръка към едно от креслата. – Кафе или чай?

Джеферсън се намръщи.

– Бих предпочел мадейра, – рече той, – ако имате.

Съдърленд кимна към секретарката.

– Как беше полетът? – запита тя.

– Впечатлен съм от вашите машини – отвърна Джеферсън. Райс забеляза, че при споменаването на полета ръцете му затрепераха. – Бих искал да сте толкова добри и в политическо отношение.

– Знаете, че не мога да отговарям за решенията на моите началници – отвърна Съдърленд. – Що се отнася лично до мен, искрено съжалявам за някои неприятни странични ефекти от нашата работа. Флорида ще ми липсва.

Райс се наведе напред подразнен от разговора.

– Не сме се събрали тук за да обсъждаме политиката, нали? – попита той.

– Свободата, сър – погледна го Джеферсън. – Това, за което говорим е свободата. – В този момент се появи секретарката и поднесе на президента поръчаната чаша мадейра. Докато я надигаше, ръцете му се тресяха видимо. Джеферсън отпи и лицето му отново придоби нормален цвят. – Дадохте доста обещания, когато сключихме съюза. Гарантирахте ни свобода, равенство и възможност сами да търсим щастието си. Вместо това разпростряхте навсякъде машинарийте си, вашите евтини стоки корумпират народа на моята велика страна, богатствата ни изчезват в бездънната паст на вашата крепост, за да не се появят никога вече! – при последното изречение Джеферсън скочи на крака.

Съдърленд се сви в креслото си.

– Нашето взаимно благоденствие изисква известен период за нагласа...

– О, я стига, Том – прекъсна я Райс. – Остави тия тъпанарщини за „сключване на съюз“ и прочие. Първо – ние изритахме британците и те сложихме на тяхно място. Второ – може наистина да изпомпваме нефт и да отнасяме картини, но това няма нищо общо с твоята свобода. Прави каквото искаш, само не ни се мотай под краката, ясно ли е? Ако ни трябваше политически събеседник можехме да си оставим британците.

Джеферсън приседна. Съдърленд побърза да му налее втора чаша.

– Не разбирам – промърмори той. – Идвате от далечното бъдеще, а кой знае защо искате да унищожите своето минало.

– Не е така – поклати раздражено глава Райс. – Виж сега. Историята е като дърво, разбираш ли? И като се върнеш назад и объркаш нещо в миналото, това означава, че от стъблото се е отделил още един клон. Е, този клон е вашият свят.

– Значи така – кимна Джеферсън. – Този свят – моят свят – не води към вашето бъдеще.

– Правилно – рече Райс.

– И вие го поругавате и грабите на воля, докато вашият собствен свят остава неопетнен и сигурен! – Джеферсън отново скочи на крака. – Тази идея е чудовищна, тя надхвърля всякакво въображение! Нямате ли човешки чувства?

– О, за Бога – въздъхна Рейс. – Разбира се, че имаме. А какво ще кажеш за радиото, за списанията и за лекарствата, които ви донесохме? Мислиш ли, че ни беше лесно да се появим тук, с вашите едри шарки, немити якички и роби-негри, дрънкащи за свобода и човечност? – Райс

впи поглед в лицето на Джеферсън. Президентът сведе глава и приседна за трети път. – Виж, – продължи Райс, – искам да се разберем. Може би наистина от твоя гледна точка нещата стоят така, но в края на краищата – това е животът, нали? Какво всъщност искаш? Коли? Филми? Телефон? Контрол на раждаемостта? Само ни кажи и ще го имаш.

Джеферсън притисна пръсти към слепоочията си.

– Вашите думи не значат нищо за мен... сър. Искам само... да се върна вкъщи. Колкото се може по-скоро.

Райс откри Моцарт да разчиства масите в една от залите на замъка Хохензалцбург.

– Волфганг! Как е новата работа?

Моцарт остави купчината от чинии, които носеше и прокара ръка през косата си.

– Волф – рече той. – Наричай ме Волф. Звучи... по-модерно, не мислиш ли? Иначе тук е чудесно.

– Все още ли живееш в града?

– Да, но вече имам собствена стая. Ще дойдеш ли тази вечер на гуляя?

– Ами да. Ако искаш, почакай ме да се преоблека и ще слезем заедно в града.

Докато се спускаха по криволичещите улички, оставили зад себе си охранявания участък на инсталацията, Райс долови празничното настроение, което бе завладяло градчето. Подобно на всички от своето време и той стърчеше с една глава над тълпата.

Когато влязоха в клуба и ги обгърна приятния сумрак Райс почувства, че се отпуска. Мястото бе набързо реконструирано от доскорощна изба, някои от стените още не бяха измазани. Посетителите бяха местни, повечето носеха по някой и друг парцал от Реалното време, който бяха успели да замъкнат от инсталацията. Едно от момчетата беше нахлузило на главата си копринени бикини.

Моцарт излезе на сцената. Минуетоподобно арпежио на китара се сля с оглушителни хорални мотиви. После отгоре им се стовари съкрушителния трясък на ситезатора. Публиката нададе възторжен рев и по-сипа Моцарт с празнични конфети, накъсани от ръчно-рисуваните тапети на стената.

След представлението Моцарт приседна до него и двамата запалиха цигари с турски хашиш. Моцарт започна да го разпитва за бъдещето.

– Имаш предвид моето? – попита Райс. – Няма да повярваш. Шест милиарда население и никой не трябва да работи, ако не иска.

Петстотин канала на телевизията. Коли, хеликоптери, дрехи – да ти изободат очите. Лесно достъпен секс. В изобилие. Искаш музика? Можеш да имаш собствено звукозаписно студио.

– Наистина ли? Какво ли не бих дал да видя това. Не мога да разбера, защо си го напуснал?

Райс сви рамене.

– Е, ще постоя тук петнадесетина години, докато свърши проекта и сетне ще се прибера.

– Петнадесет години?

– Аха. Трябва да ти обясня как работи проходът. В момента е точно толкова голям, колкото през него да минава телефонния кабел и нефтопровода, а и някоя и друга пощенска пратка за Реалното време. Но ужасно скъпо е ако трябва да се разшири до такава степен, че през него да минават хора и техника. Толкова е скъпо, че го правим само два пъти – в началото и в края на проекта. Така че в известен смисъл ние сме отрязани от света.

Райс се закашля и изпусна гъст облак дим. Хашишът изглежда бе поразвързал езика му. Седи си тук и разказва на Моцарт за красотите на бъдещето, а знае добре, че момчето няма никакъв шанс да получи Зелена карта. Не беше само той – милиони мечтаеха да емигрират в бъдещето, местни помощници на най-различни проекти в Римската империя, Египет и къде ли не.

– Толкова съм щастлив, че попаднах тук – продължи Райс. – Това е като да размесваш колода от исторически събития. Никога не знаеш какво ще стане след това. – Той се наклони към Моцарт, поразен от внезапно хрумналата му мисъл. – Слушай, кажи ми какво мислиш. Смяташ ли, че оскърбяваме вашето време? Мразиш ли ни, задето се изтърсихме във вашия свят?

– Ти майтапиш ли се? Ами вие сте героите на Залцбург. Знаеш ли, че вашият мистър Паркър ми обеща да запише тазвечершното ми изпълнение? Скоро ще ме знае цяла Европа!

– Ами тази Съдърленд непрестанно се яде за симфониите, дето никога няма да ги напишеш.

– Глупости! Не искам да пиша никакви симфонии! Винаги когато поискам, мога да си ги пусна. Коя е тази Съдърленд? Да не ти е гадже?

– Не, тя отговаря при нас за местните. Дантон, Робеспьер и прочие. Ами ти? Имаш ли си някоя?

– А, нищо особено. От малък.

– Така ли?

– Да, когато бях на шест, приеха ме в двора на Мари Тереза. Играех си с дъщеря ѝ – Мария Антония. Сега държи да я наричат Мария Антоанета. Обичахме да свирим заедно. Често се шегувахме, че като пораснем ще се оженим, но тя замина за Франция при онази свиня – Луи.

– По дяволите – възкликна Райс. – Това е страшно интересно. Знаеш ли, там откъдето идвам тя е само една легенда. По време на Френската революция са ѝ отрязали главата.

– Не, не са...

– Става дума за нашата Френска революция – поправи го Райс. – Вашата не беше толкова кървава.

– Ако те интересува, защо не я посетиш? Трябва да ви е задължена след като сте ѝ спасили живота.

– Защо не?

Образът на Мария Антоанета нахлу в него като пролетен вятър.

Райс седеше гол на крайчеца на покритото с балдахин легло и лекичко потреперваше от прохладния въздух, който идеше откъм вентилатора. Зад огромния прозорец се виждаше пасторалния пейзаж на осемнадесети век. Долу в градината бавно пристъпваха войниците от охраната, облечени в зелени камуфлажни якета, сини джинси и въоръжени с пластични автомати. Градината на Петит Трианон, подобно на Версайската беше истинско съкровище, което заслужаваше да бъде грижливо пазено. Принадлежеше на нацията, след като и без това бе прекалено голяма, за да бъде напъхана в темпоралния проход.

Мария Антоанета лежеше на леглото, облечена с черно ластично бельо и разглеждаше един брой на „Vog“. Стените на спалнята бяха изпъстрени с платна на Буше – десетки квадратни метри от пищни задници, розови хълбоци и страстни сочни устни. Райс премести поглед към прелестите на Антоанета, които преливаха в леглото зад него и пое дълбоко въздух.

– Божичко, – възкликна той, – как рисува само този човек.

Тоанет разкъса обвивката на един шоколад с фъстъци и посочи към списанието.

– Искам да ми донесеш кожени бикини. От съвсем малка, мама все ме пъхаше в този отвратителен корсет. Казваше че – как им викате там – ми били твърде големи.

Райс се облегна на масивната ѝ снага и я потупа успокояващо. Чувстваше се приятно оглупял. Седмицата прекарана в безгрижни удоволствия го бе превърнала в еуфорично животно.

– Забрави майка си, сладурче. Сега си с мен. Щом искаш

проклетите бикини, ще ги имаш.

Тоанет облиза шоколада от пръстите си.

– Какво ще кажеш утре да отскочим до вилата? Ще се облечем като селяни и ще правим любов в някоя нива.

За миг Райс се поколеба. Седмицата в Париж беше прераснала в две, сигурно вече го търсят. По дяволите, помисли си той.

– Страхотна идея. Ще поръчам по телефона да ни приготвят обяд за пикник. Фойе грас и трюфели...

Тоанет изду устни.

– Искам модерна храна. Пица, печено пиле и пържени картофи. – Райс вдигна рамене и тя го обви с ръце. – Обичаш ли ме, Райс?

– Да те обичам ли? Сладурче, влюбен съм дори в мисълта за теб – чувстваше се пиан от тази история без контрол, която се носеше по неведоми пътища като огромния черен мотоциклет на неговото въображение. Мисълта, че се намира в Париж, с малките магазинчета, неуспелите гилотини и шестгодишния Наполеон, предъкващ ароматна дъвка в Корсика, го караше да се чувства като архангел Михаил на велосипед.

Рече си, че мегаломанията е нещо рисковано и заразително. Е, само още няколко дни и ще се върне отново на работа...

Телефонът иззвъня. Райс навлече мекия домашен халат, доскорошно притежание на Луи Шестнайсети. Луи едва ли щеше да се разсърди – след развода си живееше щастливо в Ница.

На малкия екран се появи лицето на Моцарт.

– Къде си бе, човек?

– Във Франция – отвърна Райс. – Какво има?

– Проблеми, братче. Съдърленд се побърка да пие успокояващи. Най-малко шестима от управата, включая и теб, са изчезнали – в гласът на Моцарт вече почти не се долавяше акцент.

– Слушай, аз не съм изчезнал. Ще се върна след няколко дни.

– Да ама работата е сериозна. Избухнаха бунтове. Команчите нападат нашите нефтени инсталации в Тексас. В Лондон и Виена има работнически стачки. Ония в Реалното време са се хванали за главата. Говорят, че щели да ни изтеглят обратно.

– Какво? – той почувства, че го завладя тревога.

– Ами да. Днес пристигна съобщението. Стоварват вината за провала на операцията върху вас. Прекалено забъркване с местните, фамилиарничене... Съдърленд също е спомогнала. Оказа се, че е организираща масонистите за нещо като пасивна съпротива или Бог знае какво.

– Майка му стара. – Политиците отново бяха оплели конците. Не

стига, че се блъска две години да издигне инсталацията, а сега трябваше да оправя бъркотийте на Съдърленд. Той погледна към Моцарт. – Като говорим за това, какво значеше твоето „да ни изтеглят“? Да не искаш да кажеш, че си получил Зелена карта? И как стана това?

– Уф, чакай бе човек, сега няма време. Ще се върнеш, нали? Имаме нужда от теб – Моцарт надзърна над рамото му. – Можеш да доведеш и онази кукла зад теб. Но само побързай.

– О, добре де.

Хелимобила на Райс пуфтеше с осемдесет по прашната магистрала. Наближаваха баварската граница. В далечината се виждаха острите върхове на Алпите, по-наблизо, сред зелените поля се белееха живописни къщички.

Тъкмо бе завършило тяхното първо скарване. Тоанет бе настоявала за Зелена карта, а Райс се помъчи да я убеди, че не може да ѝ уреди. В замяна ѝ предложи Сива карта, която ѝ позволяваше да посети някой друг клон на времето, но не и Реалното време. Така или иначе, ако закрийт проекта ще го прехвърлят някъде другаде и тогава ще я вземе със себе си. Искаше да постъпи честно с нея и да не я оставя в един свят без „Вог“ и фастъчени шоколади.

Но Антоанета не беше доволна от предложението му. След близо няколко километра напрегната тишина тя започна да се гърчи на седалката.

– Трябва да се изчишкам – призна най-накрая. – Спри там, при онези проклети дървета.

– Окей – съгласи се Райс. – Окей.

– Той прибра крилата и бавно спусна машината. Няколко подплашени крави се втурнаха в обратна посока. Пътят беше пуст.

Райс излезе навън и се протегна, наблюдавайки как Тоанет се отдалява към дърветата.

– Какво има? – извика той. – Наоколо няма жива душа. Хайде, свършвай по-бързо!

Изведнъж от канавката край пътя се надигнаха дузина въоръжени мъже и се нахвърлиха върху него. В ръцете си държаха архаични мускети. Носеха триъгълни шапки, перуки и наметала.

– Ама какво става бе? – извика Райс.

Водачът свали маската си и се поклонил подигравателно. Красивото му тевтонско лице беше напудрено, устните начервени.

– Аз съм граф Аксел Ферсон. Ваш слуга, господине.

Името му беше познато, Ферсон беше любовник на Тоанет от

времето преди революцията.

– Вижте, графе, сигурно ви е неприятно за онова, което става между мен и Антоанет, но струва ми се, че бихме могли да уредим въпроса. Какво ще кажете за цветен телевизор?

– Спестете ни сатанинските си изкушения, господине! – изрева гневно Ферсон. – Няма да си цапам ръцете с тази съзаклятническа крива. Ние сме Освободителен фронт на Свободните масони!

– Исусе! – възкликна Райс. – Сигурно се шегувате. Мислите ли, че можете да излезете срещу нас с тези тапешници?

– Известно ни е превъзходството ви в сферата на оръжията, господине. Ето защо смятам да ви взема за заложник – той нареди нещо на хората си. Завързаха Райс и го натикаха в една раздрънкана карета, която се бе появила от близката гора.

– Не можем ли поне да вземем моята кола? – проплака Райс. Той хвърли поглед назад, към облегалата се отчаяно на хелимобила Тоанет.

– Ние отричаме вашите машини – заяви тържествено Ферсон. – Те са още едно доказателство, че сте безбожници. Скоро ще ви натикаме обратно в пъкъла, откъдето сте дошли!

– И с какво смятате да го направите? С дръжки за метли? – Райс се облегна на стената на каретата, мъчейки се да не обръща внимание на вонята на волски испражнения и пикоч. – Не приемайте нашата добронамереност за слабост. Ако решат да изпратят някоя армия Сиви карти през прохода, от вас няма да остане пепел дори и за един пепелник.

– Ние сме готови да се пожертваме! Всеки ден под знамето на Всевиждащото око застават нови бунтовници! Ние ще спасим нашето бъдеще! Бъдещето, което ни бе откраднато!

– Вашето бъдеще? – избухна Райс. – Слушайте, графе, знаете ли какво е това гилотина?

– Не искам да слушам повече за прокълнатите ви машинарии. – Ферсон се обърна към един от помощниците. – Завържи му устата.

Захвърлиха Райс в един обор недалеч от Залцбург. През петнадесетте мъчителни часа, докато се друсаше по пътя, той мислеше само за предателството на Тоанет. Ако ѝ беше обещал Зелена карта дали пак щеше да го заведе до засадата? Картата беше заветна цел на живота ѝ, но нима смяташе, че масонистите могат да ѝ я осигурят?

Пазачите на Райс пристъпваха неспокойно зад прозорчето. От разговора им стигна до извода, че Залцбург е обсаден.

До момента никой не бе дошъл да уговаря условията за освобождаване на Райс и масонистите ставаха все по-нервни. Ако можеше да

сдъвче превръзката на устата, Райс бе уверен, че ще ги убеди да го пуснат.

В далечината се разнесе тихо бръмчене, което не след дълго прерасна в оглушителен рев. Четирима от пазачите изтичаха към пътя, пред вратата остана само един. Райс се сгърчи и направи опит да седне.

Внезапно гредите на покрива бяха изпотрошени от картечен огън. Няколко гранати избухнаха едновременно отпред и през прозорците нахлу гъст бял дим. Полузадушения масонист насочи мускета си към Райс. Преди да успее да натисне спусъка един автоматичен откос го прикова към стената.

Нисък широкоплещест мъж, облечен в кожено яке с фашистки опознавателни знаци и обут в черни кожени панталони нахлу в стаята. Той смъкна очилата от обгорялото си лице и отдолу се показаха дръпнати, ориенталски очи. Косата му беше вързана на дълга плитка. В ръката си държеше автоматична пушка, а гърдите му бяха обкичени с гранати.

– Добре – изръмжа той. – Последният. – Мъжът скъса превръзката от устата на Райс. От него лъхаше на пот, обработена кожа и дим.

– Вие сте Райс?

Райс кимна и преглътна мъчително.

Неговият спасител го изправи на крака и пререза въжетата с щика си.

– Аз съм Джебе Нойон, Транс-темпорална армия. – Той напъха в ръката на Райс една кожена манерка с вкиснало мляко. – Пий! Това е кумис, добро е за теб. Пий, Джебе Нойон ти казва!

Райс отпи една глътка и почувства, че му се повдига.

– Вие сте от Сивите карти, нали? – запита отпаднало.

– Армия от Сиви карти, вярно – рече Джебе. – Най-злите войници на всички времена и светове. Само пет човека те пазили и аз ги избих всичките. Аз – Джебе Нойон – бях дясна ръка на Чингиз хан, ужас за всички, ясно? – Той погледна Райс с големите си печални очи. – Не си чувал за мен.

– Съжалявам, Джебе, не.

– Земята се въртеше под ударите на моя кон.

– Бас държа, че си прав, човече.

– Ще яздиш с мен – той задърпа Райс към вратата. – И ще видиш как се върти Земята под грайферите на моя хиляда и петстотин кубиков „Харлей“, окей?

От хълма над Залцбург пред тях се разкри гледката на един безумен анахронизъм.

Пред вратите на рафинерията се въргалияха трупове на местните войници, облечени с мундири и препасани с кожени паласки. Поредният батальон тъкмо приближаваше в каре, с вдигнати напред мускети. Шепа хуни и монголи, заели позиция на входа, отвърнаха с трасиращ картечен огън. Няколкото останали живи след пукотевицата, побързаха да се разбягат.

Джебе Нойон се разсмя глухо.

– Напомня ми обсадата на Камбалук! Само дето вече няма набити на кол глави и отрязани уши. Сега сме цивилизовани, нали приятел? Но ако много се спече, току виж повикаме хеликоптерите, малко напалм, като във Виетнам, а? Ще им припари.

– Не бива да го правим, Джебе – отвърна Райс. – Нещастните копелдаци нямат никакъв шанс.

Джебе сви рамене.

– Е, понякога забравям. Окей? Все ме сърби да завладее света. – Той натисна педала на мотора и се намръщи. Райс прегърна лъскавото кожено яке и двамата полетяха надолу по хълма. Джебе реши да си изкара яда на противника и се понесе с бясна скорост по улиците, разпръсквайки една група гренадири. Само страхът помогна на Райс да се задържи, когато под него се замяркаха откъснати ръце и крака.

Джебе спря едва зад вратата на инсталацията. Веднага ги заобиколи шумна орда от монголи в камуфлажни облекла, препасани с картечни ленти. Райс ги разблъска, превивайки се от болки в бъбреците.

Небето над замъка Хохензалцбург се озари от сиянието на йонизиращата радиация. Разширяваха прохода до максимално енергетично ниво, за да могат да изпратят още подразделения от Сиви карти, а в обратно посока не спираше потокът от нефт, картини и скъпоценности.

Над главите им се чуваше ревът на реактивните двигатели от кацащите самолети, с които евакуираха персонала от Африка. Римски центуриони, облечени в леки ризници и нарамили ракетомети охраняваха пътя от летището до прохода.

Сред тълпата евакуирани беше и Моцарт, който махаше ентузиазно на Райс.

– Изтеглят ни, човече! Страхотно, а? Обратно в Реалното време.

Райс огледа купчината от полуразглобени помпи, охладители и сондажни елементи.

– Какъв срам – промърмори той. – Толкова работа и всичко отиде на вятъра.

– Не се ядосвай. Това не е единствения осемнайсети век. Важното е

да не губим хора.

Изведнъж охраната при вратата се разбяга и през портите нахлу с рев хелимобила на Райс. Половин дузина маниаци масонисти продължаваха да висят по вратите и да блъскат с юмрук предното стъкло. Джебе Монголски се хвърли срещу нашествениците и ги посече с невероятна бързина, докато отряд от римски легионери, въоръжени с огнепръскачки заляха входа с пламъци.

От хелимобила изскочи Мария Антоанета. Джебе посегна да я сграбчи, но ръкавът ѝ остана в ръката му. Тя забеляза Моцарт и се втурна към него. Джебе я следваше по петите.

– Волф, негоднико! – извика жената. – Значи ме изостави, а? А какво стана с обещанията ти, свиня такава?

Моцарт започна да си трие очилата. След това се обърна към Райс.

– Коя е тази жена?

– Зелената карта, Волф! Нали каза, че ако предам Райс на масонистите ще ми осигуриш Зелена карта! – тя спря да си поеме дъх и Джебе я сграбчи за рамото. Когато се извърна към него, монголецът я халоса по главата и Мария се свлече в несвяст.

Джебе присви очи към Моцарт.

– Значи ти си бил, а? Ти си предателят – с бързината на светкавица войникът измъкна пистолета от кобура си и го опря в носа на Моцарт. – Бас държа, че като гръмна от теб ще останат само ушите.

В двора ечна самотен изстрел. Главата на Джебе подскочи и той се просна назад.

Райс се завъртя. На вратата на склада се хилеше Паркър, с пистолет Валтер в ръка.

– Успокой се, Райс – каза той и се приближи. – Такива като него имаме много.

– Но ти го уби!

– Е и какво? – отвърна Паркър и прегърна Моцарт през рамо. – Ето го моето момче. Миналият месец изпратих няколко негови парчета нагоре по кабела. И знаеш ли какво? Момчето сега е на пето място в попласацията! На пето!

– Паркър, ти ли му уреди Зелена карта?

– Не – поклати глава Моцарт. – Съдърленд.

– И защо го направи?

– Не знам бе, човек, кълна ти се! Е, може би изиграх пред нея ролята, която искаше да види. Съкрушеният човек, който вижда как крадат музиката му, опустушават душата му – Моцарт вдигна очи нагоре. – Тя

ми даде Зелената карта, но и това не ѝ помогна да се отърси от чувството за вина. Останалото го знаеш.

– Знам го. Уплашил си се, че няма скоро да се оттегляме. Затова реши да ме въвлечеш и мен в бъркотията. Ти накара Тоанет да ме предаде на масонистите. Идеята е била твоя.

Чула името си, Тоанет изпъшка в краката им. Райс сведе поглед към нея. Въпреки калта, охлузванията и скъсаните си джинси тя си оставаше най-красивото същество, което някога е виждал.

Моцарт сви рамене.

– Аз самият на времето бях свободен масон. Виж бе, човек, те са неспокойни души. Достатъчно беше да подхвърля нещо тук-там и ето какво стана. – Той махна с ръка към касапницата зад тях. – Знаех, че ще намериш начин да се измъкнеш.

– Не можеш да използваш хората по този начин!

– Глупости, Райс! Ами ти непрестанно ме използваше! Трябваше да предизвикам обсадата, за да накарам ония от Реалното време да ни изтеглят. За Бога, не мога да чакам петнадесет години! Според историята, след петнадесет години аз ще съм мъртъв! Не искам да умра в тази дупка! Искам да имам кола и собствено звукозаписно студио!

– Забрави това, приятелче! – поклати глава Райс. – Достатъчно е само да разберат в Реалното време какви си ги забъркал...

Паркър се разсмя.

– Грешиш, Райс. Тук става дума за върха на поп-класацията. Не за някаква пиклива рафинерия. – Той положи ръка на рамото на Моцарт. – Хайде, Волф, мой човек, да поемаме към прохода. Трябва да подпишеш някои документи веднага щом цъфнем в бъдещето.

Слънцето залезе, но далеч над града продължаваха да гърмят топове и да го засипват с картеч. Райс замръзна когато няколко шрапнела изтракаха по варелите наблизко. След това поклати глава. Времето на Залцбург беше изтекло.

Той привлече Тоанет към себе си и потъна в безопасността на прохода.

КРАЙ

© 1985 Брус Сърлинг
© 1985 Луис Шайнър
© 1994 Юлиян Стойнов, превод от английски

Bruce Sterling, Lewis Shiner
Mozart in Mirrorshades, 1985

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

ДА СЪОТВЕТСТВА НА ПРЕСТЪПЛЕНИЕТО (ПРИКЛЮЧЕНСКА ФАНТАСТИКА).

1994. Изд. Неохрон, Пловдив. SF Трилър, No.19.

Редактор, съставител: Красномир КРАЧУНОВ, Иво ХРИСТОВ.

Превод: [не е указан]. Формат: 115×165. Страници: 192. Цена: 18.00 лв.

Съдържание: [отново объркано съдържание на титулната страница]:
(въведение) – с.2;

И чудовищата тръгнаха, Джон ДЖЕЙКС – с.3-53;

Огнена зона Емералд, Лусиъс ШЕПАРД [автора отпечатан грешно като „Емералд
Лусиъс Шепард“] – с.54;

Дяволска кола, Роджър ЗЕЛАЗНИ – с.76;

Моцарт с огледални очила, Брус СЪРЛИНГ & Луис ШЕПАРД – с.93;

Да съответства на престъплението, Джо ХОЛДЕМАН / пр.: Юлиян СТОЙНОВ –
с.113;

Дневник на сто светлинни години, Грег ЕГАН – с.174;

[Обява] – Излезе от печат: Кантата за Лейбовиц – Уолтър Молър-мл. (биб. Световна
фантастика No.3) – с. 192

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/972>]